

:: El Carrer de Santa Esperança

Clixé Guàrdia.

FULLES DOMINICALS

LA "TISANA CONSTANTINA"

Era jo petit, potser encara no tenia deu anys, que en el recólder que fa el carrer de Santa Esperança abans de desembocar a la Plaça, vaig oír la proclamació de la més alta meravella medicinal; la més exorbitant manifestació bondadosa de la naturalesa: la "Tisana Constantina", feta solament d'herbes naturals, d'herbes dels camps i dels boscos, d'herbes que pateixen les gebrades cruentes de l'hivern i les cremades doloroses dels sols de la canícula, però que malgrat el seu patir, exhalen els perfums més fins i delicats i degoten els bàlsams guaridors més que cap medicina de les que recreen els metges, perquè no depenen més que de la mà de la Divina Providència que ha volgut deixondir als mortals una mostra del seu poder contra els mals malignes i la tisi, puix la "Tisana Constantina" el mateix cura una ventrellada que unes angines, que el cólera, el mateix que una pulmonia doble.

I així, amb una oratòria inflamada i de to convincent, l'home de la tisana no parava de fer-ne el reclam als bocabadats pagesos que venien al mercat de Granollers.

A deu anys, jo, cal confessar-ho, jamai havia oït parlar tan bé com a aquell senyor de la «Tisana Constantina», i endut per l'encís de la seva parleria, restava tan convençut, que m'hauria barallat amb qualsevol que l'hagués contradit. Per si mancava la fe que va fer néixer en mi l'herbolari orador, tenia la constatació de nombrosos casos que relaxaven els pagesos a l'entorn de la farmàcia ambulante, en tots els quals apareixia la tisana com l'oli en un llum per a tota mena de malalties. Mantes vegades havia tingut inten-

cions de gastar-me els pocs cèntims que portava, però, per què necessitava jo la tisana, si res em feia mal?

Passaren anys. Jo havia assolit prop de les 23 anyades i Granollers havia canviat la seva faç pagesívola. Amb la transformació, desaparegueren moltes coses que li donaven abans un caràcter peculiar tan amable i tan enyorat. No cal dir que l'home de la «Tisana Constantina» ja no compareixia al mercat, però en passar pel recólder del carrer de Santa Esperança, mai vaig poder vèncer l'atracció de la recordança d'aquella oratòria del famós herbolari, tan sincera i tan persuasiva. Vingué una ocasió en que la marca d'aquell record es palesà en mi mateix d'una manera corprenedora. Un amic meu estava deshauciat dels metges; no hi havia res a fer; era tòxic rematat. I un sentenciat a mort d'aquesta manera, a 23 anys, en plena esperança i en el màgic període de les il·lusions, era un impossible. Els seus pares ho veien així i els seus amics no podiem acabar-nos com l'ahir, tot ple d'ardidesa i bon humor, era avui una desferra, una despulla.—No hi ha res, a fer, em repetia jo.—Mancava saber al món; mancaven miracles!... Però, i la «Tisana Constantina»? Per què aquell home que jo de petit el creia tant, no havia de dir sinó una veritat absoluta o almenys una probabilitat força avançada de la perfecció? Les impressions de la infància si en són de difícils d'esborrar!... Amb quina cura ha de controlar-se l'aliment espiritual dels petits!... Es endebades, després. Aquelles llagues obertes mai més no s'apellaran. De res no hi valdrà la reflexió, la meditació ni la ciència; sempre quedarà el caliu de les primeres flames que obriren els ulls vers la fantasia.

Doncs, bé; per què no provar, com deïem, la «Tisana Constantina»? I llavors vingué la tragèdia. On trobar-la? Aneu a saber en quin recó de món dequè entafurar-se aquell home... El meu company es va morir sense provar el meravellós brevatge.

Han passat més anys. Avui crec que la «Tisana Constantina», aquell paquet d'herbes que venia l'home del mercat al carrer de Santa Esperança, era una de tantes formes casolanes de confeccionar una beguda, que si nocurava, com deia aquell home, tampoc no feia cap mal i, en canvi, al seu creador li servia per a fer-se un passament.

Però en el fons del meu esperit resta com un mite sagrat aquella "Tisana Constantina" que em descobriren quan jo era infant; que mai la podré lograr, ni tastar-la ni guarir-m'hi; que per sempre serà una esperança que mai no hauré d'assolir.

L' ALTRE